

zakon v veljavo, z izrednimi stroški in izrednim delom (regulacijo vodnih tokov, zaščito zoper poplavo, izsuševanjem, namakanjem, drenažo, kolmacijo, zaščito zoper hudournike in na podoben umeten način) rodovitnost izboljša, se plačuje davek na dohodek še za 15 let po zvršetku del po katastrskem čistem dohodku, ki je obstojal do amelioracije.

Pravica do oprostite, odnosno olajšave, se pridobi s posebno prošnjo, ki se mora vložiti pri pristojnem davčnem oblastvu do konca leta, v katerem so nastali pogoji za oprostitev, odnosno olajšavo. Če se ta rok zamudi, ima to za posledico obremenitev z davkom za ves minul čas do konca leta, v katerem se je ta prošnja vložila.

Davek na dohodek od zemljišč obremenjena zemljišča. Plačuje ga oni, ki uporabljajo zemljišče kot svoje (poseljenik, imetnik), če pa gre za užitek ali nasledstveni zakup, uživalec, odnosno nasledstveni zakupnik.

*

Cene in sejmska poročila.

Mariborski božični trg. Na mariborski božični trg dne 22. decembra so pripeljali špeharji na 102 vozov 317 zaklanih svinj. Kmetje so pripeljali 8 vozov sena, 2 voza otave, 1 voza slame. Seno je bilo po 120 do 140 D, slama po 70 do 75 Din.

Mariborsko sejmsko poročilo. Na svinjski sejem dne 14. decembra 1928 je bilo pripeljanih 116 svinj, cene so bile sledeče: Mladi prašiči 5—6 tednov stari komad 110 do 125 Din, 7—9 tednov stari 225 do 250 Din, 3—4 mesece stari 280 do 450 Din, 5—7 mesecev stari 480 do 540 Din, 8—10 mesecev stari 580 do 750 Din, 1 leto stari 1100 do 1400 Din, 1 kg žive teže 10 do 12.50 Din, 1 kg mrtve teže 16 do 18 Din. Prodalo se je 78 svinj.

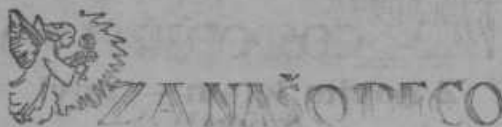

DOPISI

Sv. Marjeta ob Pesnici. Dne 4. dec. se je na prostoru med našo cerkvijo in župniščem zbrala zelo velika množica ljudi. Skozi naš kraj potujoči so radovedno vpraševali, kaj da pomeni to številno zbiranje. Ne le na žalnih oblekah, še bolj na resnih, tužnih obrazih je bilo čitati, da spremljamo k večnemu počitku nekoga, ki nam je bil zelo ljub in drag. Bil je to naš dobri prijatelj, naš stari znanec, naš mnogoletni mežnar in organist Janez Zunko. Pred hišo žalosti mu je domači pevski zbor zapel nagrobnico »Spomladi vse se veseli«. Nato smo v spremstvu treh gospodov duhovnikov prenesli truplo blagega pokojnika v cerkev, kjer se je vršila slovesna žalna služba božja z običajnimi mrtvaškimi molitvami. Vzdignili smo krsto in jo ponesli v nenavadno velikem številu pogrebcev na domače pokopališče, kjer smo opravili običajne nagrobne molitve. V imenu župljanov se je nato od rajnega poslovil naš gospod šolski upravitelj. Vse navzoče so polile solze, saj so se poslavljali od mežnarja, ki je nad 48 let neprenehoma deloval v tej fari. Zato pa je bil tako zelo priljubljen in rado ga je imelo vse, mlado in staro. Z njim pa smo dejali v grob tudi človeka, ki je poznal in vzel seboj polstoletno zgodovino cele naše župnije. Tudi na grobu so pevci zapeli žalostinko »Kaj jokate«. Naš

nepozabni prijatelj-mežnar, že več let ni smo imeli tako lepega pogreba, kot je bil tvoj! A še lepši ostane spomin nate, kajti slovo je bilo: V molitvi te ne zabimo nikoli.

Zamušani pri Sv. Marjeti niže Ptuja. Kruta smrt je posegla v našo vas. Dne 14. t. m. je utrgala nitko življenja vobče spoštovanemu Janazu Pignar. V ardo zvečer je popolnoma zdrav legel k počitku, v četrtek zjutraj se je vsula grozna žgalina v njegov trebuh. Bil je vzor krščanskih mož, star šele komaj 48 let ter zvesti pristaš naše SLS in naročnik »Slovenskega Gospodarja«. Zapustil je ženo in sedem neprekrbljenih otrok. Pogreb se je vršil v nedeljo, dne 16. t. m., katerega se je udeležila velika množina ljudstva. Vsi vaščani izkramo ostali družini globoko sožalje! Blagemu pokojniku pa naj sveti večna luč! — Istega dne sta popravljala tesarja občinsko brv na Pesnici. Ker je mrzlo, sta si zakurila. Po končanem delu sta baje pozabila pogasiti ogenj. Ob eni uri popoldne so šli otroci iz šole in našli ogenj ter rajali okrog njega, na kar se je užgalo krilo sedemletne deklice Cilike Tivadar. Otroci so v strahu pobegnili, tudi uboga Cilika vsa v plamenu je kričoč zbežala. K sreči je to zagledala dekla Barbara Lazar, katera je z vso silo skočila ubogi revici na pomoč, strgala gorečo obleko z nje ter jo gasila s krčinjem. Ako ne bi ta služkinja prišla, bi deklica zgorela do kosti. Stariši so zaprosili zdravniške pomoči, toda vse je bilo zaman. Deklica se je borila s smrtjo celih sedem ur in še isti dan zvečer ob devetih umrla. Pogreb se je vršil v nedeljo, dne 16. t. m., pod vodstvom gospoda nadučitelja. Vsi šolarji so spremljali rajno k zadnjemu počitku in ji zapeli žalostinko v slovo.

Božiček je prišel.

Pri Tomanovih se je pojavila staraka Skrb in se ni hotela več posloviti. Poleg postelje, na kateri je ležala bolna mamica, je sedel oče mračnega obraza in sklenjenih rok. Denarja ni bilo v hiši, oče ni mogel na delo, kajti kdo bi bil pazil na petletnega Ivančka. Mati je težko sopela, Ivanček pa je stal pri oknu in je čakal — Božička. Vse je pozabil v nestrpnem pričakovanju. Vsak hip je vprašal očeta, če ne bo kmalu Božička in vsakokrat se je očetu in pa materi zdelo, kakor da bi jima bil kdo nož obrnil v prsih. Mamica je začela tiho plakatati, oče pa jo je zaman tolažil.

Nista opazila, da se je Ivanček izmuznil iz sobe. Stopil je na cesto in je gledal gori in dol, odkoder se bi prikazal Božiček. Naposled je pokleknil na zmrzla tla in je začel na glas moliti: »Božiček moj dragi, prosim Te, da mi ozdraviš ljubo mamico. Nič drugega ne zahtevam, nič si ne želim drugega. Prosim Te, usliši mojo prošnjo!«

Po cesti sta prišla dva gospoda, ki sta strme obstala in poslušala vročo željo Ivančkovo. Starejši se je obrnil proti mlajšemu in mu je rekel: »Glej, Stanko, tukaj se ti nudi prilika, da poskusiš svoje zmožnosti. Stopiva v hišo!« Poklicala sta Ivančka, naj jima pokaže pot. V sobi sta videla, da je res pletla Skrb svojo

strašno mrežo. Mlajši mož je stopil k postelji, od katere se je oče začuden in zmeden dvignil. Spoznal je v starejšem gospodu posestnika tovarne, v kateri je on delal, v mlajšem pa njegovega sina, ki je bil dovršil zdravniške študije.

Zdravnik je pregledal bolnico, napisal je recept in rekel, da bo sam poslal po zdravilo. Tovarnar se je med tem časom pogovorjal z očetom Tomanom. Izvedel je, da ta dela v njegovi tovarni in še marsikaj drugega. Stisnil mu je nekaj denarja v roko, potem pa se je obrnil proti Ivančku in ga je pohvalil za ljubezen napram mamici. »Gotovo ti bo Božiček kaj lepega prinesel, le počakaj ga, saj še ni pozno.« S temi besedami sta se gospoda poslovila.

Čez kako uro je prispel tovarnarjev sluga, prinesel je zdravila in veliko košaro, katero je izročil Ivančku z besedami: »Čuj, Ivanček, to mi je dal Božiček za tebe.« Nato je hitro odšel. Ivanček je plaho pogledal v košaro. Oj, kaka radost! Našel je tu novo kapo, rokavice, konjička in puško, mnogo sladkórkov in vse polno jabolk in hrušk. Na dnu košare so bile tudi lepe jaslice iz barvastega papirja, ki jih je oče postavil za mizo, vžadi pa prižgal majhno svečico, da so bile tako milo razsvetljene.

Ivančku se je tajalo srce radosti. Tekel je od postelje k mizi in se ni mogel načuditi darovom. »Kaj ne da, oče«, je rekel, »tisti mladi gospod je bil Božiček?« — »Božiček sicer to ni bil«, je odgovoril oče, »ali njega je poslal k nam na tvojo prošnjo ljubi Jezušček in mu je naročil, naj nam pomaga.«

*

Kaj je doživelo ravnilo.

Misliš si: »To itak že vem; pomagalo je izvršiti črte v zvezku in v risanki. Ravnilo je bilo pri igran most in bilo je tudi železnica, po kateri so se spuščali vagoni iz vžigalčnih škatljic in še mnogo kaj drugega.«

To je že res. Ravnilo pa je mnogo starjše od tebe. Mizar ga je napravil iz belega javorjevega lesa. Javor je bil tako star, kakor tvoj stari oče. Ko je bil ta še majhen otrok, je bil javor semensko zrnce. Majhen plod je visel na starem drevesu, gori na najvišji vejici. Visel je na tankem peclju, gugal se je sem in tja in je bil prirasel z bratcem iz istega cveta. Javorjevi plodovi so sami dvojčki; vsak ima dolgo, široko krilo, skoro kakor ptiček.

Krilati plod je rekel vetru: »Ponesi me s seboj! Potovati hočem v tužno in sicer si želim na dolgo potovanje po svetu.« Veter je zapihal, zapel je potovalno pesem in je odnesel plod daleč daleč proč, visoko tja gori na vrh gore. Tam je položil ta plod v mehki mah. Tukaj mu je ugajalo. Priden fantiček je bil javorjev plod; na spodaj je iztegnil koreninice, na zgoraj pa vejice in liste. S koreninami je pil javorček dež in roso ter je zaužil poleg tega še nekaj